

Boží hod Vánoční
Jan 3,16

1. čtení: Lukášovo evangelium 2,1-14

Kázání: Janovo evangelium 3,16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Bratři a sestry,

včera večer nebo v noci na dnešek se to všechno stalo. Co všechno? No to záleží i na Vás, co se vlastně stalo. Byl stromeček, večeře, kapr, a dárky. Co si budem nalhávat, dávaly se dárky a o to na Vánoce jde hodně. Jen se zeptejte dětí. Když se jich zeptáte, jaké byly Vánoce, řeknou Vám, co dostaly. Tak se zkusme zeptat jinak. Co jste dali? Co jste komu dali na Vánoce za dárek?

A i když to jako lidé často neumíme uchopit, a je to těžké přemýšlet, co darovat, a někdy to nevyjde a někdy jsou to strašné hoňky a nakupování, přece je v tom obdarovávání na Vánoce něco krásného. Něco, co strašně moc k Vánocům patří. Člověk má radost, že něco dá. Ale taky si může uvědomit, jak moc je bohatý, že může dávat. A vůbec nejde o cenu v penězích. Mnohem víc jde o to, že jste dali čas a energii na to být spolu. V tom dávání i si můžu uvědomit, že jsem...a tak můžu darovat. A taky, že je někdo druhý, někdo mě blízký, máma, táta, děti, bráchové a ségry, přátelé a kamarádi, kterým můžu darovat. A že jsem sám toho tolik nezaslouženě dostal, abych mohl rozdávat. Právě tohle spojuje to naše dávání dárků s těmi pravými Vánocemi. My sami jsme dostali a proto můžeme dávat. Moc pěkně to vyjadřuje třeba to, že dostáváme od Ježíška a dáváme my.

Mám další otázku. Pamatujete si, jak jste se narodili? Jaké to bylo, když jste poprvé vykoukli na svět? Proč se na to ptám? Protože Vánoce slavíme právě kvůli tomu největšímu Božímu daru nám lidem, jednomu každému z nás. No a tím darem bylo narození, miminko. To, že vykouklo z mámy Marie na tento svět. Co se to vlastně stalo tehdy v Betlémě na začátku našeho letopočtu? Jak to uchopit? Jak to popsat? Jde to? Vždyť to bylo něco mezi nebem a zemí, něco mezi člověkem a Bohem. Tak to zkusme právě takhle.

Nejdřív ten člověk. To se devět měsíců mámě zvětšuje břicho a vevnitř tam pluje a plave člověk. Pak je porod. A hodně to bolí. Maminku i toho rodičího se člověka. A pak je to krása. Jenom krása. Maminka zapomene na všechnu tu bolest a strach a jenom se tak nebesky blaženě usmívá, že má toho nového člověka v náručí, u prsu. A ten nový člověk, ten se tak hezky kouká, a pije mlíko, a spí. A celý svět se raduje, že kouká a spí a saje a přibírá na váze a má prdíky a křičí a pak zase kouká a spí. Takhle nějak začíná člověk. Takhle nějak začal každý z nás. Dostal dar života a dar všeho, co je k životu potřeba a každý z nás se stal darem všem okolo.

A teď ten Bůh. Co říci o Bohu? Jak vypadá, kde bydlí, kdy a kde se narodil? To nejde říci. Bůh prostě není člověk. Máme nějaké představy Boha, něčemu věříme, máme s Bohem zkušenosti. Věříme, že je dobrý, že nás má rád, že nám je blízko a zajímá se o nás a o naše životy. Chce pro nás to dobré. Miluje nás. Je veliký a mocný a silný. Vše stvořil a vše udržuje při bytí. Bůh je nepředstavitelný. Ve své moci, velikosti, velikosti lásky. A ikdyž to nejde, nejde úplně, je dobré přemýšlet o Bohu. Ještě lepší je přemýšlet s Bohem. A i když to nejde, úplně nejde, je dobré mluvit o Bohu. Ještě lepší je mluvit s Bohem.

Člověk a Bůh. Já, člověk a Ty, Bože. A na Vánoce, vlastně dnes, teď slavíme, že jsme se my dva, já, člověk a Ty, Bože, nějak protnulí. Jak? Že jsi mi dal dar, dárek. Že se narodilo v Betlémě miminko. Že Ty, Bože, jsi se stal člověkem. Že jsi se stal tím miminkem. Ty, největší a nejsilnější a nejmocnější, jsi se stal tím, čím jsem já. Malým, bezbranným, závislým na pomoci ostatních. Že jsi sestoupil ke mě, abys mi byl blízko.

A různě chytrí a moudří lidé se od té doby snaží nějak vymyslet, co se to vlastně stalo. Byl teda ten Ježíš člověk nebo Bůh? Nebo obojí. Nebo trochu Bůh a trochu člověk. A víc Bůh nebo víc člověk? Člověk s Boží mocí nebo Bůh převlečený za člověka? A vznikl z toho hrozný zmatek a věřící lidé se kvůli tomu málem pozabíjeli. Zkusme se na to podívat trochu jinak. Bůh nám dal dárek. To, že se stal člověkem. Na jednu stranu se Bůh ponížil. Sestoupil z nebeské slávy a stal se miminem. Na druhou stranu, Bůh povýšil člověčenství, když se k němu přiznal na tolik, že se jím stal. Bůh se ponížil, nebo Bůh povýšil nás lidi? Obojí? Nestalo se spíš to, že se Bůh a člověk protnul? Že se spojilo to, co nikdy nemělo být rozdělené. Bůh patří k člověku a člověk patří k

Bohu. To je přece vidět na Ježíši, tom miminku i potom dospělém. Že patříme k sobě. Jak to moc hezky řekl Augustin: Stvořil jsi nás pro sebe, a neklidné je *naše srdce*, dokud *nespočine* v Tobě.

Boha nevidíme, nevíme jak vypadá, kde bydlí. Ale poznáváme ho z toho, co dělá, jak se má k nám. A moc a moc ho poznáváme právě v tom Vánočním dění. Kdy se Bůh stal člověkem, abych já, člověk, mohl přijít a setkat se s Bohem. Bůh, krom toho všeho, co se o něm můžeme dovědět z Bible, je taky ten Bůh, který dává dárky.

Zkusme během těch dalších dnů, kdy ještě nemusíme do práce, přemýšlet o Bohu a s Bohem. O Bohu a s Bohem, ne jako o tom, který po mě furt něco chce, ale jako o tom, který moc rád dává dárky a chce obdarovávat i mě.

To druhé. Každý člověk, i já, je darem...pro všechny ostatní okolo

Protože Bůh tak miloval tento svět, daroval nám sám sebe ve svém jednorozeném synu, aby každý, kdo chce milovat, nezemřel ale měl život věčný.

Amen